

Het Boek Daniël - Nummer honderdeenentachtig

De middernachtsroep en de profetische rol van Rome: de onthulling van de laatste dagen in het boek Daniël

Jeff Pippenger
2024-04-11

Binnen Daniël hoofdstuk elf zijn er verscheidene profetische lijnen die alle overeenstemmen met de laatste zes verzen van het hoofdstuk. Het gedeelte dat overeenstemt met de geschiedenis van vers veertig, vanaf de tijd van het einde in 1989 tot aan de zondagwet van vers eenenveertig, is het deel van de profetie dat verzegeld was tot de laatste dagen. Het is Daniëls aanvulling op de Openbaring van Jezus Christus, die kort vóór het sluiten van de genadetijd wordt ontzegd. Vers twee introduceert Trump, de laatste Republikeinse president, de laatste President, de President die de achtste is en uit de zeven voortkomt, en hij is de rijkste president die de globalisten begon op te hitsen toen hij in 2015 zijn kandidatuur aankondigde. Vers tien identificeert 1989, en de verzen elf en twaalf identificeren de Oekraïense Oorlog die in 2014 begon, met Poetins overwinning en daaropvolgende ondergang.

De verzen dertien tot en met vijftien beschrijven de derde van de drie veldslagen van vers veertig, beginnend met de ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1989, vervolgens de Oekraïense Oorlog, gevolgd door de Slag bij Panium, die de uiterlijke strijd voorstelt van het afvallige protestantisme in de Verenigde Staten tegen de globalisten van de wereld.

Afvallig protestantisme krijgt de overhand en vestigt de hiërarchische verhouding van de drievoudige verbintenis die ten uitvoer wordt gebracht bij de spoedig komende zondagswet. Het beest is het katholicisme, en zij is het hoofd van de drie machten, voorgesteld als Izebel en door een veelheid van andere symbolen. Zij is de hoer die over het beest heerst en het berijdt.

De valse profeet zijn de Verenigde Staten, vertegenwoordigd door haar echtgenoot Achab, die het hoofd is van het tienvoudige koninkrijk van de draak. De Slag bij Panium in 200 v.Chr. is een voorafschaduwning van de uiterlijke strijd tussen globalisme en afvallig protestantisme. De innerlijke strijd wordt voorgesteld door de opstand in 167 v.Chr., gevolgd door de herinwijding van de tempel, zoals herdacht door Chanoeka in 164 v.Chr., waarna een periode volgde van 161 v.Chr. tot 158 v.Chr., die voorafbeeldt waarin de Verenigde Staten een beeld oprichten van het katholicisme in zijn vereniging van kerk en staat, voorgesteld door de „bond”.

In vers dertien deelt Uriah Smith ons mee dat Ptolemaeus veertien jaar na de Slag bij Raphia sterft ten gevolge van „onmatigheid en losbandigheid, en werd opgevolgd door zijn zoon, Ptolemaeus Epiphanes, destijds een kind van vier of vijf jaar oud. Antiochus, die in dezelfde tijd de opstand in zijn koninkrijk had onderdrukt en de oostelijke gewesten tot gehoorzaamheid had teruggebracht en daarin bevestigd, had de handen vrij voor iedere onderneming toen de jonge Epiphanes de troon van Egypte besteeg.” Nadat Poetins kortstondige overwinning voorbij is, zal Trump gereed zijn om

af te rekenen met de nieuwe kind-koning van Egypte. Voordat hij dat doet, zal hij binnen de Verenigde Staten eerst „een opstand hebben onderdrukt”.

Wanneer Trump wordt gekozen, zal hij wetten invoeren die zijn voorafgeschaduwde door de Alien and Sedition Acts van 1798, samen met het opschorten van „habeas corpus”, zoals de eerste Republikeinse president deed als reactie op een Burgeroorlog. Zijn handelen is ook voorafgeschaduwde door de daden van president Grant toen hij met de Ku Klux Klan afrekende, en van F. D. Roosevelt toen hij de Japanners en anderen tijdens de Tweede Wereldoorlog opsloot, en door de Patriot Act van George Bush junior.

Hij zal, evenals Seleucus, de opstand in de Verenigde Staten onderdrukken en vervolgens zijn blik richten op de „kinderkoning” van Egypte. Daarbij zal hij een bondgenootschap vormen met Filippus van Macedonië, want Smith vermeldt: „Tegelijkertijd trad Filippus, koning van Macedonië, in een verbond met Antiochus om de heerschappijen van Ptolemaeus onder hen te verdelen, waarbij ieder voornemens was de delen te nemen die het dichtst bij hem lagen en hem het best uitkwamen. Hier was een opstaan tegen de koning van het zuiden, voldoende om de profetie te vervullen, en ongetwijfeld juist de gebeurtenissen die de profetie bedoelde.”

Trump zal een hechte alliantie vormen met de naties van de NAVO (de Verenigde Naties), om Rusland aan te pakken en de complexiteit van het oplossen van de nasleep van de ineenstorting van Poetin het hoofd te bieden. In die tijd wordt, overeenkomstig vers veertien en Smiths commentaar, “een nieuwe macht geïntroduceerd.” Het pausdom zal tussenbeide komen om Rusland en zijn satellietstaten te beschermen tegen het gezag van de NAVO en de Verenigde Staten, of zoals Smiths commentaar aanhaalt: “Rome sprak; en Syrië en Macedonië bemerkten weldra een verandering die zich voltrok in het aanzicht van hun droom. De Romeinen grepen in ten behoeve van de jonge koning van Egypte, vastbesloten dat hij beschermd moest worden tegen de ondergang beraamd door Antiochus en Filippus. Dit was 200 v.Chr. en was een van de eerste belangrijke inmengingen van de Romeinen in de aangelegenheden van Syrië en Egypte.”

Rome, de hoer van Tyrus, begint dan haar liederen te zingen en hoererij te bedrijven met de koningen der aarde, nog voordat die koningen, slechts twee verzen later, in volledige gehoorzaamheid aan haar komen. In diezelfde tijd vond de Slag bij Panium plaats. Het jaar 200 v.Chr. duidt aan dat de hoer van Tyrus begint te zingen, en zij doet dit met betrekking tot de bescherming van Rusland, dat de Verenigde Staten en de Verenigde Naties zojuist zijn overeengekomen onder elkaar te verdelen tot hun wederzijds voordeel. De hoer overwint hen beiden, maar vervolgens vindt de „slag” van Panium plaats en behalen de Verenigde Staten de overhand op de Verenigde Naties.

Symbolisch begint drieëndertig jaar later de opstand van Modein in de Verenigde Staten. Symbolisch wordt drie jaar daarna de herinwijding van het zogenoemde protestantisme en van een constitutionele republiek gevestigd, zoals voorgesteld door Chanoeka. Symbolisch begint drie jaar daarna de periode die wordt voorgesteld door het bondgenootschap van de Joden met Rome.

De laatste bewegingen zullen snelle zijn; daarom beschrijft de geschiedenis die in de verzen door achtenveertig jaar wordt voorgesteld, een reeks snelle gebeurtenissen die door de profetie

uitdrukkelijk zijn aangeduid als beginnend ten tijde van het einde in 1989, gevolgd door de tweede strijd van verzen elf en twaalf in 2014, gevolgd door 2015, toen Trump zijn kandidatuur voor het presidentschap aankondigde en aldus zijn profetische werk begon van het aanwakkeren van het globalisme. Zodra Trump begint met het werk van het onderdrukken van de Burgeroorlog die reeds gaande is, zal hij een bondgenootschap met de Verenigde Naties (NAVO—Filippus van Macedonië) trachten aan te gaan, en Rome zal beginnen te zingen. Het beoogde bondgenootschap wordt de strijd om de opperheerschappij tussen de twee machten die wordt voorgesteld door de Slag bij Panium.

Panium is dus het wegmerk van vers dertien, waar de laatste snelle bewegingen die aan de zondagswet voorafgaan, beginnen. Alle profeten spraken meer over het einde van de wereld dan over de tijd waarin zij leefden, en Jezus was uiteraard de grootste van alle profeten. Vlak vóór het kruis, dat de zondagswet typeert, en dat door vers zestien wordt voorgesteld, maakte Jezus met Zijn discipelen een reis naar Panium. Zijn tijd daar, en de lessen die Hij daar uiteenzette, stemmen overeen met de spoedig komende Slag bij Panium. Door de geschiedenis heen heeft Panium verschillende namen gehad, en ten tijde van Christus was de naam van Panium Caesarea Filippi.

„Jezus en Zijn discipelen waren nu in een van de steden in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen. Zij bevonden zich buiten de grenzen van Galilea, in een streek waar de afgoderij overheerste. Hier waren de discipelen onttrokken aan de beheersende invloed van het jodendom en in nauwer contact gebracht met de heidense eredienst. Om hen heen waren vormen van bijgeloof vertegenwoordigd die in alle delen van de wereld bestonden. Jezus wenste dat de aanblik van deze dingen hen ertoe zou brengen hun verantwoordelijkheid jegens de heidenen te gevoelen. Tijdens Zijn verblijf in deze streek trachtte Hij Zich van het onderwijzen van het volk terug te trekken en Zich vollediger aan Zijn discipelen te wijden.”

‘Hij stond op het punt hun te vertellen van het lijden dat Hem wachtte. Maar eerst ging Hij alleen weg en bad, opdat hun harten bereid zouden zijn Zijn woorden te ontvangen. Toen Hij zich weer bij hen voegde, deelde Hij niet terstond mee wat Hij hun wilde bekendmaken. Voordat Hij dit deed, gaf Hij hun gelegenheid hun geloof in Hem te belijden, opdat zij versterkt zouden worden voor de komende beproeving. Hij vroeg: “Wie zeggen de mensen dat Ik, de Zoon des mensen, ben?”’

“Tot hun droefheid werden de discipelen ertoe gedwongen te erkennen dat Israël zijn Messias niet had herkend. Sommigen hadden Hem inderdaad, toen zij Zijn wonderen zagen, tot de Zoon van David verklaard. De menigten die te Bethsaïda waren gevoed, hadden Hem tot koning van Israël willen uitroepen. Velen waren bereid Hem als een profeet te aanvaarden; maar zij geloofden niet dat Hij de Messias was.

‘Jezus stelde nu een tweede vraag, die betrekking had op de discipelen zelf: “Maar wie zegt gij dat Ik ben?” Petrus antwoordde: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.”’

“Van meet af aan had Petrus geloofd dat Jezus de Messias was. Velen anderen, die door de prediking van Johannes de Doper overtuigd waren geworden en Christus hadden aangenomen, begonnen aan de zending van Johannes te twijfelen toen hij gevangen werd gezet en ter dood gebracht; en zij twijfelden nu eraan dat Jezus de Messias was, op wie zij zo lang hadden

gewacht. Velen van de discipelen die vurig hadden verwacht dat Jezus Zijn plaats op de troon van David zou innemen, verlieten Hem toen zij bemerkten dat Hij een dergelijk voornemen niet had. Maar Petrus en zijn metgezellen keerden zich niet af van hun trouw. De weifelende koers van hen die gisteren prezen en heden veroordeelden, vernietigde het geloof van de ware volgeling van de Heiland niet. Petrus verklaarde: ‘Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.’ Hij wachtte niet op koninklijke eerbewijzen om zijn Heer te kronen, maar aanvaardde Hem in Zijn vernedering.”

„Petrus had het geloof van de twaalven verwoord. Toch waren de discipelen nog ver verwijderd van het begrijpen van Christus’ zending. De tegenstand en de verkeerde voorstelling van zaken door de priesters en oversten konden hen weliswaar niet van Christus afwenden, maar brachten hen toch in grote verwarring. Zij zagen hun weg niet duidelijk. De invloed van hun vroegere opvoeding, het onderricht van de rabbijnen, de macht van de overlevering, belemmerden nog steeds hun zicht op de waarheid. Van tijd tot tijd straalden kostbare lichtstralen van Jezus op hen neer, maar dikwijls waren zij als mensen die tastend hun weg zoeken te midden van schaduwen. Maar op deze dag, voordat zij van aangezicht tot aangezicht gebracht werden met de grote beproeving van hun geloof, rustte de Heilige Geest met kracht op hen. Voor een korte tijd werden hun ogen afgewend van ‘de dingen die men ziet’, om ‘de dingen die men niet ziet’ te aanschouwen. 2 Korintiërs 4:18. Onder de sluier van de menselijkheid onderscheidde zij de heerlijkheid van de Zoon van God.

‘Jezus antwoordde Petrus en zei: “Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed hebben u dit niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.”’

„De waarheid die Petrus had beleden, is het fundament van het geloof van de gelovige. Zij is datgene wat Christus Zelf tot het eeuwige leven heeft verklaard. Maar het bezit van deze kennis was geen grond tot zelfverheerlijking. Niet door enige eigen wijsheid of goedheid was zij aan Petrus geopenbaard. Nooit kan de mensheid uit zichzelf tot kennis van het goddelijke komen. ‘Zij is hoger dan de hemel; wat kunt gij doen? dieper dan het dodenrijk; wat kunt gij weten?’ Job 11:8. Alleen de geest der aanneming tot kinderen kan ons de diepe dingen Gods openbaren, die het ‘oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord en die in het hart van geen mens zijn opgekomen.’ ‘God heeft ze ons geopenbaard door Zijn Geest; want de Geest doorzoekt alle dingen, ja, de diepten Gods.’ 1 Korintiërs 2:9, 10. ‘De verborgenheid des Heren is voor wie Hem vrezen;’ en het feit dat Petrus de heerlijkheid van Christus onderscheidde, was een bewijs dat hij ‘van God geleerd’ was. Psalm 25:14; Johannes 6:45. Ach, inderdaad, ‘zalig zijt gij, Simon Bar-jona, want vlees en bloed hebben u dat niet geopenbaard.’”

„Jezus vervolgde: ‘Ik zeg u ook: gij zijt Petrus, en op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen; en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen.’ Het woord Petrus betekent een steen, — een rollende steen. Petrus was niet de rots waarop de gemeente gegrondvest werd. De poorten van de hel hebben wel tegen hem standgehouden toen hij zijn Heer verloochende met vloeken en zweren. De gemeente werd gebouwd op Eén tegen wie de poorten van de hel geen stand konden houden.

„Eeuwen vóór de komst van de Heiland had Mozes gewezen op de Rots van Israëls heil. De psalmist had gezongen van ‘de Rots mijner sterkte’. Jesaja had geschreven: ‘Zo zegt de Heere

HEERE: Zie, Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostelijke hoeksteen, een vast fundament.' Deuteronomium 32:4; Psalm 62:7; Jesaja 28:16. Petrus zelf past, schrijvende onder inspiratie, deze profetie toe op Jezus. Hij zegt: 'Indien gij gesmaakt hebt dat de Heere goedertieren is: tot Wie komende, als tot een levende steen, wel door de mensen verworpen, maar bij God uitverkoren en dierbaar, wordt ook gijzelf, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis.' 1 Petrus 2:3-5, R. V.

“Een ander fundament kan niemand leggen dan dat er ligt, hetwelk is Jezus Christus.’ 1 Korintiërs 3:11. ‘Op deze rots,’ zei Jezus, ‘zal Ik Mijn gemeente bouwen.’ In de tegenwoordigheid van God en van alle hemelse intelligenties, in de tegenwoordigheid van het onzichtbare leger van de hel, heeft Christus Zijn gemeente gegrondvest op de levende Rots. Die Rots is Hijzelf,—Zijn eigen lichaam, voor ons gebroken en verbrijzeld. Tegen de gemeente die op dit fundament gebouwd is, zullen de poorten van de hel niet overweldigen.

Hoe zwak scheen de kerk toen Christus deze woorden sprak! Er was slechts een handvol gelovigen, tegen wie alle macht van demonen en goddeloze mensen gericht zou worden; toch hoefden de volgelingen van Christus niet te vrezen. Gebouwd op de Rots van hun sterkte, konden zij niet ten val worden gebracht.

„Zesduizend jaar lang heeft het geloof op Christus gebouwd. Zesduizend jaar lang hebben de vloed en stormen van satanische toorn gebeukt op de Rots van ons heil; maar zij staat onbewogen.

“Petrus had de waarheid uitgesproken die het fundament is van het geloof van de kerk, en Jezus eerde hem nu als de vertegenwoordiger van het gehele lichaam van gelovigen. Hij zei: ‘Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en al wat gij op de aarde zult binden, zal in de hemel gebonden zijn; en al wat gij op de aarde zult ontbinden, zal in de hemel ontbonden zijn.’”

“De sleutels van het koninkrijk der hemelen’ zijn de woorden van Christus. Alle woorden van de Heilige Schrift zijn de Zijne en zijn hierin begrepen. Deze woorden hebben macht om de hemel te openen en te sluiten. Zij verkondigen de voorwaarden waaronder mensen worden aangenomen of verworpen. Zo is het werk van hen die Gods woord prediken een reuk des levens ten leven of des doods ten dode. Hun opdracht is beladen met eeuwige gevolgen.

„De Heiland vertrouwde het werk van het evangelie niet persoonlijk aan Petrus toe. Op een later tijdstip herhaalde Hij de woorden die tot Petrus waren gesproken en paste Hij die rechtstreeks op de gemeente toe. En in wezen werd hetzelfde ook tot de twaalven gesproken als vertegenwoordigers van het lichaam der gelovigen. Indien Jezus aan een van de discipelen boven de anderen enige bijzondere autoriteit had verleend, zouden wij hen niet zo dikwijls twistend aantreffen over de vraag wie de grootste zou zijn. Zij zouden zich aan de wens van hun Meester hebben onderworpen en hem hebben geëerd die Hij had uitgekozen.

„In plaats van iemand aan te stellen tot hun hoofd, zei Christus tot de discipelen: ‘Laat u geen Rabbi noemen;’ ‘laat u evenmin meesters noemen, want Eén is uw Meester, namelijk Christus.’ Mattheüs 23:8, 10.

“‘Het hoofd van iedere man is Christus.’ God, die alle dingen aan de voeten van de Heiland onderworpen heeft, ‘heeft Hem der gemeente gegeven tot een hoofd boven alle dingen, welke Zijn lichaam is, de volheid Desgenen, Die alles in allen vervult.’ 1 Korinthiërs 11:3; Efeziërs 1:22, 23. De gemeente is op Christus gebouwd als haar fundament; zij behoort Christus te gehoorzamen als haar hoofd. Zij mag niet van mensen afhankelijk zijn, noch door mensen beheerst worden. Velen beweren dat een vertrouwenspositie in de gemeente hun gezag verleent om voor te schrijven wat andere mensen zullen geloven en wat zij zullen doen. Deze aanspraak bekrachtigt God niet. De Heiland verklaart: ‘Gij zijt allen broeders.’ Allen staan bloot aan verzoeking en zijn vatbaar voor dwaling. Op geen enkel eindig wezen kunnen wij voor leiding vertrouwen. De Rots van het geloof is de levende tegenwoordigheid van Christus in de gemeente. Hierop kan de zwakste steunen, en zij die menen de sterksten te zijn, zullen de zwaksten blijken te zijn, tenzij zij Christus tot hun kracht maken. ‘Vervloekt is de man die op een mens vertrouwt en vlees tot zijn arm stelt.’ De Heere ‘is de Rotssteen, Wiens werk volkomen is.’ ‘Welzalig allen die op Hem betrouwen.’ Jeremia 17:5; Deuteronomium 32:4; Psalm 2:12.”

„Na Petrus’ belijdenis droeg Jezus de discipelen op aan niemand te zeggen dat Hij de Christus was. Deze opdracht werd gegeven vanwege de vastberaden tegenstand van de schriftgeleerden en Farizeeën. Meer nog: het volk, en zelfs de discipelen, hadden een zó onjuiste opvatting van de Messias, dat een openbare bekendmaking van Hem hun geen waar begrip zou geven van Zijn karakter of Zijn werk. Maar dag aan dag openbaarde Hij Zich aan hen als de Heiland, en zó wenste Hij hun een waar begrip van Hem als de Messias te geven.

„De discipelen verwachtten nog steeds dat Christus als een wereldlijk vorst zou regeren. Hoewel Hij Zijn voornemen zo lang verborgen had gehouden, geloofden zij dat Hij niet altijd in armoede en verborgenheid zou blijven; de tijd was nabij dat Hij Zijn koninkrijk zou oprichten. Dat de haat van de priesters en rabbijnen nooit overwonnen zou worden, dat Christus door Zijn eigen volk verworpen, als een misleider veroordeeld en als een misdadiger gekruisigd zou worden,—aan zulk een gedachte hadden de discipelen nooit plaats gegeven. Maar het uur van de macht der duisternis naderde, en Jezus moest aan Zijn discipelen de strijd openbaren die vóór hen lag. Hij was bedroefd terwijl Hij de beproeving voorzag.” *The Desire of Ages*, 411-415.

Vers zestien van Daniël elf stelt de spoedig komende zondagwet in de Verenigde Staten voor. Vlak vóór het uur van die „aardbeving” worden de kandidaten die ernaar streven onder de honderd vierenveertigduizend te behoren, uit hun slaap gewekt. Wat hen wekt, is een profetische boodschap. Op dat punt worden twee klassen geopenbaard, en zoals geïllustreerd in de gelijkenis van de tien maagden, heeft de ene klasse olie in de vaten, de andere klasse niet. De verzen dertien tot en met vijftien van Daniël elf stellen niet alleen de profetische geschiedenis voor die aan de zondagwet voorafgaat, zij stellen ook de „boodschap” voor, die, in de context van de gelijkenis van de tien maagden, de „olie” is die de wijzen zullen hebben om het zegel van God te ontvangen en als een banier te worden opgericht in het uur van de grote aardbeving. Deze artikelen hebben thans het hoogtepunt van alle artikelen bereikt, want de boodschap die in deze verzen wordt voorgesteld, is de gouden olie die door de twee gouden pijpen naar beneden wordt uitgedoten.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“Zolang degenen die de waarheid belijden Satan dienen, zal zijn helse schaduw hun zicht op God en de hemel afsnijden. Zij zullen zijn als mensen die hun eerste liefde verloren hebben. Zij kunnen de eeuwige werkelijkheden niet aanschouwen. Dat wat God voor ons heeft bereid, wordt voorgesteld in Zacharia, hoofdstukken 3 en 4, en 4:12–14: ‘En ik antwoordde opnieuw en zei tot hem: Wat zijn deze twee olijftakken, die door de twee gouden buizen de gouden olie uit zich doen uitvloeien? En hij antwoordde mij en zei: Weet gij niet wat deze zijn? En ik zei: Neen, mijn heer. Toen zei hij: Deze zijn de twee gezalfden, die bij de Heere der ganse aarde staan.’”

„De Heere is rijk aan hulpmiddelen. Het ontbreekt Hem aan geen enkel middel. Het is wegens ons gebrek aan geloof, onze aardsgezindheid, ons lichtvaardig spreken, ons ongeloof, geopenbaard in onze woorden, dat donkere schaduwen zich om ons heen verzamelen. Christus wordt in woord noch in karakter geopenbaard als Degene Die gans begeerlijk is en de Voortreffelijkste onder tienduizend. Wanneer de ziel ermee tevreden is zich tot ijdelheid te verheffen, kan de Geest des Heeren weinig voor haar doen. Ons kortzichtig gezicht aanschouwt de schaduw, maar kan de heerlijkheid daarachter niet zien. Engelen houden de vier winden vast, voorgesteld als een toornig paard dat tracht los te breken en over het aangezicht der gehele aarde voort te stormen, terwijl het verderf en dood op zijn weg brengt.

„Zullen wij slapen op de uiterste grens van de eeuwige wereld? Zullen wij traag en koud en dood zijn? O, dat wij in onze gemeenten de Geest en de adem van God in Zijn volk ingeblazen mochten hebben, opdat zij op hun voeten zouden staan en leven. Wij moeten inzien dat de weg smal is en de poort eng. Maar wanneer wij door de enge poort heengaan, is haar wijdte zonder grens.” Manuscript Releases, deel 20, 217.

„De gezalfden, die bij de Heere van de ganse aarde staan, bekleden de positie die eens aan Satan als overdekkende cherub was gegeven. Door de heilige wezens die zijn troon omringen, onderhoudt de Heere een voortdurende gemeenschap met de bewoners van de aarde. De gouden olie vertegenwoordigt de genade waarmee God de lampen der gelovigen gevoed houdt, opdat zij niet zouden flakkeren en uitdoven. Ware het niet dat deze heilige olie uit de hemel wordt uitgestort in de boodschappen van Gods Geest, dan zouden de machten van het kwaad de mensen volledig beheersen.

„God wordt onteerd wanneer wij de boodschappen die Hij ons zendt niet aannemen. Zo wijzen wij de gouden olie af die Hij in onze zielen zou willen uitstorten om doorgegeven te worden aan hen die in duisternis verkeren. Wanneer de roep zal klinken: ‘Zie, de bruidegom komt; gaat uit hem tegemoet,’ zullen zij die de heilige olie niet hebben ontvangen, die de genade van Christus niet in hun hart hebben gekoesterd, bevinden, evenals de dwaze maagden, dat zij niet gereed zijn hun Heer te ontmoeten. Zij bezitten uit zichzelf niet de macht om de olie te verkrijgen, en hun leven lijdt schipbreuk. Maar indien om Gods Heilige Geest wordt gevraagd, indien wij smeken zoals Mozes deed: ‘Toon mij uw heerlijkheid,’ dan zal de liefde van God in onze harten worden uitgestort. Door de gouden buizen zal de gouden olie ons worden meegedeeld. ‘Niet door kracht, noch door geweld, maar door mijn Geest, zegt de HEERE der heirscharen.’ Door de heldere stralen van de Zon der Gerechtigheid te ontvangen, schijnen

Gods kinderen als lichten in de wereld." Review and Herald, 20 juli 1897.